Een brief uit Amerika

Rev. C. Pieneman
Grand Rapids - Mich. den 25 st Maart 1909.

Waarde zuster in den Heere
Genade vrede en zaligheid zij u met de uwen!

Uwen brief hebben wij in welstand, door 's Heeren goedheid ontvangen en daaruit opgemerkt, dat uwe geliefde zuster over het lijden is heengebracht in den staat der heerlijkheid.
Niet een te misgunnen voorrecht voor haar, maar hoe heerlijk, dat dit voorrecht voor haar is, degene die overblijft moet een losmakende genade ontvangen, van hen die ons lief en dierbaar zijn, en dit moet door den Heere zelf geschieden. Nu kunnen er wel eens tijdjes komen dat men ziende op de heerlijkheid, de zaak aan den Heere overgeeft, maar dat is maar gestaltelijk en wij krijgen het weder terug. Maar neemt de Heere de overledene van ons af en uit ons hart, wat het stof aanbetreft, zoo dat wij het met den Heere eens zijn, dan verliezen wij zoo een zaak inderdaad en waarheid. Dan komt het ook niet weer terug in ons hart. Het is een grote genade voor Gods kinderen dat geloof, der vereeniging met Gods doen, te beoefenen. Dit kan alleen geschieden als wij het door en door met den weg Gods eens zijn of worden.
Nu Uw zuster is U maar een weinig vooruit en dan straks zal U ze weer ontmoeten zonder ooit van haar te scheiden. Daar zal de Heere alle tranen van hunne oogen afwisschen. U was verlangend ook iets te weten omtrent ons leven „in dit vreemde land". Welnu door 's Heeren goedheid zijn wij allen wel hopende van U ook.
Een paar keeren ben ik naar 't lichaam **ongesteld** geweest en **goed gesteld** naar **de ziel**, ten andere wij hebben altijd door een flinke opkomst. Ik heb drie jaar en drie maanden hier gestaan maar altijd een flinke opkomst, driemaal daags. Wij hebben indertijd de kerk vergroot, zoo dat er 600 zitplaatsen zijn, die noodig zijn, bovendien hebben wij ook behalve een kosterswoning een paardenstal. Kerkeraads en catechezeerkamer, een Chr. Schoolgebouw, 150 kinderen der gemeente gaan er op. De prediking is niet ongezegend, daar zijn er onder toegebracht, daar zijn er onder ontdekt, daar zijn er die een stapje nader gekomen zijn. 'k Was gisteren nog bij een vrouw die uitriep: „'k ben verloren, voor eeuwig verloren" en ze is al 33 jaar op den weg maar mist de Christus voor haar hart. Zoo kunt U nagaan, dat 't hetzelfde werk hier is als in Nederland, het is voor ons geen vreemd land. Het volk waar wij mede verkeeren is zoo goed, als in Nederland, zijn al te saam Nederlanders. Natuurlijk de afstanden zijn hier oneindig veel verder van ons af.
Nu verder heb ik hier druk en nog eens druk mijn werk. Ik heb 't altijd even druk, over de driehonderd catechisanten, krankenbezoek, huisbezoek, en dat over de lengte en breedte der stad. 'k Ben een paar keeren enkele weken ziek geweest, maar de Heere is en was goed. Wij mogen de Heere nogal eens ontmoeten in het land der levenden. Nu ik heb uit Rijssen in een zeer langen tijd geen brief gehad, zeker in geen twee jaar denk ik. Dus hoe of het de vrienden daar maken weet ik niet. Aan wien de schuld ligt weet ik ook niet. 'k Ben me zelf geen zaak bewust, in elk geval doet al de vrienden en vriendinnen de hartelijke groeten van ons en ontvangt ook dezelve van ons te saam. Rijssen is altijd een van de plaatsen uit Nederland, die ons aantrekt wegens het volk des Heeren, of het de weg ooit zal zijn elkanders aangezicht in Rijssen te ontmoeten ligt in Gods raad, voor ons verborgen.
Ontvangt onze hartelijke groeten en heilbede van ons allen. Mijne vrouw en Anna maken 't ook wel, dus van allen de hartelijke groeten en heilbede.

Uw heilwensende vriend en broeder **Ds. C. Pieneman.**

Grietje Wolterink (Pol-Greetje), ontving deze brief als antwoord op het stervensbericht van haar zuster Ziena Wolterink (overleden 3 dec. 1908).

Ds. Pieneman kwam te Rijssen preken. Het is zeker dat hij in de Eskerk optrad. Of dit ook in de Walkerk heeft plaats gevonden is mij niet gebleken.

Van Grietje Wolterink heb ik verschillende keren horen vertellen dat zij burgemeester H. J. van Opstall eens vriendelijk, maar ernstig heeft vermaand toen hij de zondag misbruikte door zijn dagelijkse werkzaamheden op het stadhuis te verrichten. - A.O.

In hunne grijze dagen . . . .

Bejaarde dienstdoende predikanten kennen wij momenteel in onze gemeenten niet, althans niet in Nederland. De oudste dominee, Chr. van Dam, heeft n.l. wel reeds de leeftijd der zeer sterken bereikt maar is al enige jaren met emeritaat. Aktief is hij nog wel in het schrijven.

In onze zustergemeenten overzee kent men wel een herder en leraar die hoogbejaard is en aan wien de zorg van ruim 1000 zielen nog is toebetrouwd. Het is Ds. J. van Zweden, die reeds 86 jaar is en nog steeds de gemeente van Rock-Valley in de U.S.A. mag dienen.

De oudste predikant welke ik ooit heb gehoord was Ds. J. J. van Oordt van Zeist. Hem werd in 1942 op 83-jarige leeftijd emeritaat verleend. Bijzonder ligt deze man in het geheugen omdat hij op 9 mei 1940, juist voor het uitbreken van de 2e wereldoorlog nog in de Eskerk preekte. Op zijn verzoek had men de dienst om 7 uur laten aanvangen en tien voor acht stonden wij al weer op straat. Ds. Van Oordt motiveerde de korte dienst met: „gemeente, om des tijds wille moet ik naar huis". Of hij wetenschap had van het a.s. onheil weet ik niet maar wel zagen velen er de hand van Gods Voorzienigheid in, dat het oude baasje voor het uitbreken van de oorlog thuis mocht komen. De inhoud van zijn preken weet ik niet meer, wel is me bijgebleven dat hij een opgewekte en geestige natuur bezat. Zijn veel gebruikte uitdrukkingen waren: „immers waarlijk aldus zodanig, ijzer scherpt men met ijzer en dan ziet men door een spiegel als in een duistere rede". Ook liet hij steeds merken dat hij „in de nieuwsbladen" las. Als de kerk uitging hoorde ik een oude man altijd zeggen: „doar is mear één deumiejke!"

Nu we het toch over oude predikanten hebben wil ik er nog graag enkele noemen met uitzonderlijk lange diensttijden en hoge leeftijden.

Ds. E. P. G. van Essen stierf op 87-jarige leeftijd, in het 66e jaar zijner ambtsbediening, waarvan hij er niet minder dan 52 in de gemeente van Amsterdam had doorgebracht.

Dan is er het nieuwe wel af!

De eerwaarde prediker Waldo preekte te Fulton (U.S.A.) op zijn 101e verjaardag — 12 okt. 1863 — een half uur lang over Lukas 23 : 43 alsof hij een man van 70 jaren was.

Toen hij 3 juli 1864 stierf had hij 75 jaar het predikambt waargenomen.

A. Otten

REV. C. PIENEMAN

GRAND RAPIDS, MICHIGAN

MARCH 25, 1909

Dear sister in the Lord:

Grace, peace and blessedness be yours with you family.

We have received you letter in good health, and from it we learned that your dear sister has been released from her suffering and has been taken to glory. It is not a privilege we begrudge her, but what a privilege it is for her. Those who are left behind must receive grace to part with one who was so dear to us, and this must be granted by the Lord. Now there may be times when people, considering the glory, can commit the matter to the Lord, but that is only for a time and the longing returns. For when the Lord takes the deceased from us, and out of our heart, physically, we became reconciled to the Lord, we lose this feeling completely. Then it does not return. It is a great blessing for God's children that faith, the submission to God's dealings, can be practiced. That is possible only when we are or become reconciled to God.

Now you sister has preceeded you for a short time, but soon you will meet her again, never to be parted.

You were eager to know something about our life "in this foreign land." well, by God's grace we are all in good health and hope the same of you. I have been ill a few times, but my spirit is good. The attendance at church is very good. I have been here three years and three months and three times on Sunday we have a good attendance. Recently we have enlarged the church building which now seats 600 people. And they are all needed. Besides that

we now have a caretakers home and a horse stabe. Also a consistory room and catechism room and a Christian School building. Presently 150 children from the congregation are attending. The preaching is not without blessings, some are converted, some are comforted and others who came one step closer.

Yesterday I visited a women who cried: "I'm lost, I am eternally lost. She has been shown the way for 33 years already, still she does not have Christ in her heart. You can see, the work is here the same as it was in the Netherlands. This is not a strange country for us. The people amidst we work are as good as in the Netherlands. They are Netherlanders all together. Of course the distances are much greater and farther removed from us. I am busy here, my work keeps me busy. I am always equally busy with my three hundred catechums, sick calls, house-visitation, all over the length and breadth of the city. I have been ill a couple of times for a few weeks, but the Lord is and was good to me. We have the privilege of serving the Lord again in the land of the living.

I have not had a letter from Rijssen for a long time, not for two years, I think. So I do not know how the friends there are getting along. Nor do I know whose fault it is. I do not know of a reason. Be that as it may, give my greetings to all the friends, and receive them also from us. Rijssen is always one of the places to which we are attracted in the Netherlands because of the people of God there. Whether we will ever see one anothers faces in Rijssen depends upon God's will which is hidden from us. Receive the hearty greetings and best wishes form all of us. My wife and Anna are doing well.

Your friend and brother,

Rev. C. Pieneman

Greitje Wolterink (Pol-Greetje) received this letter in answer to a death announcement of her sister Ziena Wolterink (died December 3, 1908).
Rev. Pieneman came to preach in Rijssen, certainly in the Es-church. Whether he did also in the Wal-church I do not know
I have repeatedly heard that Grietje Wolterink one time in a friendly but firm manner reprimanded Mayor H.J. Opstall when he performed his regular duties at the city-hall on Sunday.

A.O.